

Mons. Vives visita les Missioneres Filles de l'Immaculat Cor de Maria en l'inici de l'Any de la Vida Consagrada

▶ L'Arquebisbe d'Urgell va visitar el 8 de novembre la comunitat de 37 Germanes religioses d'aquesta congregació que està a Balaguer i que, fundada per la venerable Mare Maria Güell i Puig, té la seva dedicació al servei dels malalts, ancians i altres serveis. Les exhortà a viure amb joia el tram més madur de la vida religiosa, quan l'oració, la unió amb Crist crucificat i el donar la

vida prenen tot el sentit de l'existència. Els preguntà per llocs i oficis que havien tingut i donà gràcies a Déu per les diverses missions dutes a terme, entre elles al Seminari de La Seu d'Urgell i les actuals missions a la Residència sanitària «Verge de Ribera» de La Pobla de Segur i a l'Hospital i residència «Jaume Fiella» de Tremp.

GLOSSA

En el temps de lleure

Un centre d'esplai celebra el quaranta-cinquè aniversari de la seva fundació. La celebració és un dissabte a la tarda. Les activitats se succeeixen: jocs, cançons, exposició de fotografies i, arribat el vespre, celebració de l'eucaristia setmanal, avui centrada en l'aniversari. La missa esdevé acció de gràcies per l'activitat educativa, per les persones que l'han animat, pels infants que n'han gaudit, pels infants i monitors traspassats... Acabada la celebració, es projecta un recull d'imatges de la vida del centre i quatre parlaments breus fan conèixer la petjada que el pas per l'esplai ha deixat en la vida de monitors de diverses generacions.

Intervé una antiga monitora, ara casada i mare de dues nenes, per recordar els seus anys d'infant en les activitats del centre. Diu: «[...] Vaig jugar, vaig viure aventures, vaig escoltar contes... Vaig aprendre a expressar-me en els tallers i van ser escoles de pregària el bon dia i el bona nit. Aprenies a anar pel món i a comptar amb els altres, i a viure la satisfacció gratificant d'haver fet tu les coses. A poc a poc, vaig co-

nèixer i viure valors i actituds com la solidaritat, la generositat, el compartir, l'amistat, la pertinença a un grup, l'austeritat [...]». «Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13, 15).

La posterior etapa de monitora la resum així: «Sense adonar-me'n, com si es tractés de la segona part d'una lliçó, vaig aprendre —juntament amb els companys monitors— el que volien dir les paraules compromís, gratuïtat, compassió, responsabilitat, treball en equip, donar el millor de tu mateixa... Tota una manera de fer i de viure que m'han acompanyat al llarg de la vida, tant personalment com professional». Finalment, clou el seu testimoni dient: «Quan van arribar les filles ens plantejarem: què els podem oferir de bo, a part d'estimar-les, perquè creixin sent persones de bé i per als altres? No vam dubtar: la fe, l'ensenyament i l'educació en el lleure; és a dir, la comunitat, l'escola i el centre d'esplai!» Un creixement harmònic per aprendre a estimar i servir, com Jesús ens va ensenyar.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Nadal s'acosta! No fem el sord!

Jesús arriba de nou al nostre món, i com diu el Papa Francesc, «el Fill de Déu en la seva encarnació ens va invitar a la revolució de la tendresa» (EG 88). A l'oració del primer diumenge d'Advent demanàvem «**acollir-lo amb bones obres**, perquè comptats entre els elegits a la seva dreta, posseïm en herència el Regne de Déu». Les nostres bones obres han de ser l'expressió de la tendresa de Déu. Tornem al fervor de la fe i estimem com Jesús estima.

Amb el pessebre, l'arbre, els relats evangèlics de la Infància de Jesús, la missa de Nadal... podem aprendre a viure l'amor al Senyor, que «*es féu carn (=feblesa) i habità entre nosaltres*» (Jn 1). Hem de viure-ho nosaltres i ajudar a viure-ho als infants i a tots els de casa. No podríem celebrar que arriba l'autor de la vida sense alegria ni conversió (cf. St. Lleó el gran). La festa que Jesús vol regalar-nos amb el seu Naixement ha de ser per a tots: obrim el cor, per tant, al Senyor que arriba, perquè reneixi en nosaltres la seva

salvació; obrim la nostra llar a tots, sense exclusions, amb una reconciliació que ha de ser un tornar a començar en les relacions de família, amics, treball, poble...; obrim la nostra economia als aturats i als qui menys tenen, amb compartició solidària, amb despeses nostres austeres i raonables; donem del que som i tenim, perquè es pugui realitzar de nou el miracle de la multiplicació de l'amor, que tot ho refà i ho renova; obrim els nostres criteris i judicis tancats i autoreferencials al criteri de l'amor misericordiós de Déu i al servei preferencial dels pobres, i segurament que moltes coses canviaran. Nadal s'ha de notar en la nostra manera de viure cristiana.

El Papa Francesc, en un missatge al Cardenal de Barcelona i als participants en el «**Congrés Internacional de Pastoral de les grans ciutats**» fa tres setmanes, ens invitava a «seguir reflexionant, de manera creativa, sobre la manera d'afrontar la tasca evangelitzadora en els grans nuclis urbans, cada vegada en major expansió, i en els que tots necessiten sentir la proximitat i la misericòrdia de Déu, que mai no els abandona. Ell sempre sap fer-se trobadís, pren la iniciativa per oferir el sentit de la vida veritable als qui estan sols, desorientats o adolorits per les ferides provocades sovint per una societat frenètica i insolidària. L'Església té la missió de fer arribar la Bona Notícia de Jesucrist i el seu amor salvador als diferents ambients, sense témer el pluralisme i sense caure en cap discriminació. No considera una pèrdua sortir a les perifèries, o canviar els esquemes acostumats, si cal. Com a una mare, el que li interessa és el bé dels seus fills, sense escatimar esforços i sacrificis: que no els falti la llum de l'Evangeli per portar una vida fecunda d'esperança, d'alegria i de pau; que no els falti acolliment per tal de sentir-se integrats en una comunitat, sigui en circumstàncies de disgregació com de fred anonimat; que creixi en ells l'esperit d'autèntica solidaritat amb tothom, especialment amb els més necessitats.»

Càritas ens indica el bon camí, així com altres reclams de grups, associacions, i persones, que ens fan arribar el crit dels més pobres. Cal que aquests dies i sempre, fem nostra la generositat de l'Evangeli i ajudem amb obres bones i solidàriament. Què farem pels altres aquest Nadal? Quines conversions em convenen? Què m'està demanant el Senyor, que em parla a través dels necessitats? Nadal s'acosta! No fem el sord!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **EMÍLIA GARCIA**

Apostolat bíblic

Maria Benedicta Daiber va néixer en el si d'una família alemanya de tradició luterana. El seu ateisme li produïa un gran buit interior i als 18 anys, després d'una lluita interior, «va abraçar la fe catòlica» i dedicà tota la seva vida a donar-la a conèixer. Va viatjar per mig món amb la Bíblia sota el braç. El maig de 1954 va arribar a Barcelona, on es va establir després d'haver impartit cursets per tota la Península. El 1959 va fundar l'Obra de Cursets Bíblics Catòlics. L'Emília Garcia, que va conèixer amb ella durant 20 anys, és la continuadora del seu apostolat bíblic: presideix l'Associació d'Amics de M. Benedicta.

Com va començar l'apostolat de M. Benedicta?

Va impartir cursets a parròquies de Barcelona i rodalia. L'any 1970, amb el P. Pablo Menor, SJ, que havia conegut al Perú, va fundar el Moviment Pro Ecclesia Sancta, que la portava a visitar, cada estiu, monestirs de contemplatives d'Espanya, amb qui compartia el seu amor a l'Església. Eren una mena d'exercicis espirituals breus.

Arran de la seva mort van continuar el seu apostolat...

Les persones que la coneixien estaven convençudes de la seva santedat. Era una geganta de la fe que no podia quedar oculta, el seu apostolat bíblic no podia perdre's. El 1995 es va fundar l'Associació, que promou la seva causa de canonització i el seu apostolat.

Per què la va captivar?

Sóc testimoni de la força de la Paraula de Déu, que, com diu sant Pau, «és útil per ensenyar, per convèncer, per corregir, per educar en la justícia..., perquè l'home estigui preparat per a tota obra bona» (2Tm 3,16-17), ja que l'Evangeli és «força de Déu per al qui creu» (Rm 1,16-17).

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El testimonio del cardenal Capovilla sobre el Concilio

La idea de convocar un Concilio se la mencionó Juan XXIII a su secretario, Loris Capovilla, el 30 de octubre de 1958 por primera vez, dos días después de su elección al pontificado. El secretario nos dice que se quedó confundido: pensaba en las dificultades que comportaría un acontecimiento de estas características y en el tiempo necesario para su preparación. Por eso permanecía en obstinado silencio cada vez que el Papa hacía referencia a su idea.

Unas semanas después, intuyendo la oposición de su secretario, Juan XXIII le dijo: «Tú piensas que el Papa es viejo, que le falta tiempo para una empresa de gran relieve, te asusta el conjunto de la empresa. Y te equivocas, porque razones como un empresario: proyecto, estudio, dificultad, complicaciones... Es argumentar de modo humano. Hasta que no hayas puesto tu yo bajo los zapatos, no serás un hombre libre, no comprenderás nada de los caminos de Dios. Él se abandonaba a los caminos de Dios con filial confianza...»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

La ira, la venganza y el amor propio

Dante Alighieri (1265-1321), en la *Divina Comedia*, narra el caso del joven Aniel, condenado, a quien una serpiente monstruosa estrecha de tal manera que se funden lentamente el cuerpo del joven y el cuerpo del monstruo.

La piel del joven se vuelve escamosa y sus ojos despiden destellos verdosos. Los condenados, al verlo, exclaman horrorizados: «¡Aniel, cómo cambias! ¡Cómo vas cambiando, Aniel!»

—Al irritarnos ya traslucimos la ira en la actitud y en la mirada.

—La ira procede de la falta de virtud y de dominio de uno mismo.

—La ira y el odio son contagiosos. Tóxicos.

Dice un proverbio persa: «Poca hiel corrompe mucha miel.»

S. Basilio afirmaba: «El iracundo pierde hasta el aspecto de persona y toma el de fiera.»

Otro autor moderno sentencia: «Quien se deja llevar por la ira, la cólera, el odio se encuentra la *víbora* que pica, el *león* que rugie y el *tigre* que despedaza.»

San Agustín, tan actual y profundo como siempre, nos recuerda: «Los antiguos nos enseñaron que la ira no es más que el apetito de venganza.»

Y san Alfonso de Ligorio: «Vencer el amor propio es vencerlo todo.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Adviento: «Consolad, consolad a mi pueblo»

Consuelo es una de las palabras clave para entender el mensaje bíblico, porque nos revela el auténtico rostro de Dios. Así, en el profeta Isaías podemos leer: «Consolad, consolad a mi pueblo —dice vuestro Dios» (Is 40,1). El consuelo es, por una parte, una prerrogativa de Dios; pero, por otra, una acción en la que podemos participar los seres humanos.

Consolar significa calmar, aliviar, apaciguar. Es decir, en caso de que se produzca un mal, un dolor o una desgracia, el consuelo hace más llevadero el sufrimiento sin llegar a eliminarlo. Transforma la angustia en paz.

Dios se hace presente en el mundo para consolarnos. Su Palabra, la Encarnación de su Hijo, la acción del Espíritu Santo tienen por objeto rescatarnos de las garras de la aflicción.

Nosotros querríamos erradicar de una vez para siempre el dolor, el mal, la enfermedad, la muerte... Sin embargo, ellos son nuestros compañeros de viaje. Aun así, Dios no nos ha dejado solos. Se ha embarcado en nuestra misma nave para que no surquemos en solitario el mar de la existencia.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. ■ Dilluns (litúrgia de les hores 3a setmana) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. ■ Dimarts (□ Urgell) [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. x); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. ■ Dimecres [Gn 49,2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. ■ Dijous [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones). Sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Divendres [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dissabte [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ † Diumenge vinent, IV d'Advent (litúrgia de les hores 4a setmana) [2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / SI 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega. Sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

DIUMENGE III D'ADVENT

▶ Lectura del profeta Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo al Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

▶ Salm responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions / em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia; examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, gardeu-vos de tota ombra de mal. Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan torni nostre Senyor Jesucrist. Déu que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies». Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc». «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No». Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu Isaïes.»

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.»

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido. Me ha enviado para dar la buena noticia a los que sufren, para vendar los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos y a los prisioneros la libertad, para proclamar el año de gracia del Señor. Desborde de gozo con el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha vestido un traje de gala y me ha envuelto en un manto de triunfo, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

▶ Salmo responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humillación de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes por mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

En aquesta pintura, Domenico Ghirlandaio fa assistir Jesús a la predicació de Joan Baptista. Església de Santa Maria Novella (Florència)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis el don de profecía; sino examinadlo todo, quedándoos con lo bueno. Guardaos de toda forma de maldad. Que el mismo Dios de la paz os consagre totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, sea custodiado sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os ha llamado es fiel y cumplirá sus promesas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz.

Y este fue el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a Juan, a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó sin reservas: «Yo no soy el Mesías.» Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy.» «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No.» Y le dijeron: «¿Quién eres? Para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado, ¿qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías.» Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas, si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia.»

Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde estaba Juan bautizando.

COMENTARI

Viviu sempre contents

Des de temps molt antics, l'Església celebra aquest diumenge com un dia de joia: la joia que ens encomana l'Evangelí. Se'n invita a no fer cara de pomes agres sinó cara de festa, de Pasqua. Els profetes, en especial Joan Baptista, anuncien que ve el Senyor. Que no passi de llarg pel nostre costat perquè no hem percebut que era ell.

En la litúrgia d'avui ressona l'anunci del Regne de Déu, primer pel profeta anònim, anomenat *tercer Isaïes* (s. VI aC), que porta un missatge de joia, la *Bona Nova* del retorn d'Israel a la pàtria després de l'exili a Babilònia. És una veu càlida que és *evangelí* per als pobres i desvalguts (61,1), que és es-

perança per als cors adolorits, llibertat per als captius, i per als presos el retorn de la llum. És com l'herald que proclama «l'any de gràcia del Senyor». Així el text vol encoratjar el poble decaigut després del retorn de Babilònia, quan es fa difícil la reconstrucció de Jerusalem per la pobresa i les dimensions entre els nou arribats i els que ja habitaven a la ciutat.

El profeta alena l'esperança en el Déu que salva. Fora la por, el descoratjament. Només Jesús s'ha pogut apropiat d'aquesta profecia a la sinagoga de Natzaret: «Avui s'ha complert aquesta Escripura que acabeu de sentir» (Lc 4,16-21). Crist inaugura l'era nova, «l'any de gràcia del Senyor».

La veu del Baptista és la veu del testimoniatge: «Jo no sóc ni Elies ni el Messies. Jo vinc a donar tes-

timoni de la llum. Vinc a preparar el camí de qui és més gran que no pas jo». Joan Baptista confessa que ell és la veu, que la Paraula és Jesús, el Crist encarnat. També Joan ha estat cridat a ser precursor de Jesús. No pretén ser la Paraula. Només és la veu que anuncia la vinguda de Déu entre nosaltres i ve a donar-ne testimoni. Joan Baptista ens ajuda a discernir qui és la llum, la paraula de Déu. Ell ve vestit amb pèl de camell i no habita en cap palau. Humilment assenyala ja el Messies que ve.

El testimoniatge del Baptista és el model de com ha de ser el testimoniatge de qualsevol servidor del Regne: «Vingué a donar testimoni de la llum (7); ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.»

Ignasi Ricart, claretià

Inici a la Seu d'Urgell del curs de Catalònia Sacra

El curs de formació 2014-2015 de Catalunya Sacra va començar enguany el divendres 7 de novembre a La Seu d'Urgell, amb l'acte d'inauguració, que fou presidit pel Vicari General del Bisbat d'Urgell, Mn. Josep M. Mauri i dut a terme a la sala de la Immaculada, amb l'assistència d'una trentena d'alumnes. Aquesta és la segona edició del curs, de caràcter biannual. Mn. Mauri va posar en relleu que el patrimoni creat en el marc de l'Església no és una resta del passat com qualsevol altra. És el testimoni —moltes vegades ben viu— d'una manera de veure la persona, la comunitat, el món i la transcendència pròpia dels cristians que al llarg dels segles han viscut a Catalunya. Ho va explicar abastament el Dr. Marc Surreda, conservador del Museu Episcopal de Vic, en parlar de la història del l'Art Cristià a Catalunya.

Es féu una visita guiada a la Catedral, conduïda pel professor d'Història de l'Art Medieval de la Universitat de Girona, Gerardo Boto, i dues ponències més, una sobre la simbologia cristiana a càrrec del Dr. Jordi Sidera, professor d'història de la filosofia i de les religions a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona i un altre de l'historiador local Carles Gascón sobre l'evolució de l'Església del Pirineu entre els segles VI i XIII.

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Càritas Andorrana obre una botiga de roba de segona mà

L'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric, va beneir i inaugurar el dia 10 de novembre la nova botiga de roba de segona mà, «de mà a mà» que Càritas Andorrana ha posat en funcionament a Andorra la Vella. Va considerar que «la botiga permet donar dignitat quan una persona necessita alguna cosa» recordant

que a l'establiment hi poden anar a comprar tant persones amb necessitats econòmiques, com aquelles que no en tenen. L'Arquebisbe subratllà com aquesta nova botiga de mà a mà s'afegeix a la tasca que ja es porta a terme actualment a Santa Maria del Fener i que dóna roba gratuïtament als més necessitats, però que és bo reciclar excedents de formes diverses, i un és amb la botiga que dignifica la recepció, aporta uns petits guanys que poden revertir en les activitats de Càritas en altres programes d'acció i d'ajuda. La roba que es troba a la venda en aquest establiment, és de segona mà i ha estat cedida a Càritas Andorrana per a la seva reutilització a través d'un model d'aprofitament dels residus i per una gestió eficaç i responsable dels béns materials. Els ingressos obtinguts de la seva venda, s'invertiran en els projectes socials de Càritas Andorrana. La botiga de mà a mà obre cada dia de dimarts a dissabte, de 10.30 a 13.30 h i de 16.30 a 20 h. La seva adreça és c/ Alzinaret, 7 d'Andorra la Vella. L'Arquebisbe i Copríncep Mons. Joan-Enric Vives estigué acompanyat per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, pel President de Càritas Andorrana, Sr. Agustí Font i pel Director Voluntari de Càritas Diocesana d'Urgell, Sr. Josep Casanova. També hi assistí l'Hble. Sra. Cònsol d'Andorra la Vella, Sra. Rosa Ferrer i la responsable de la botiga, Sra. Cristina Oriol, així com molts membres de Càritas Andorrana i de les Caritas parroquials de les set parròquies del Principat.

Presentació del Pla Pastoral Diocesà per als propers quatre anys al Consell Pastoral

El dia 22 de novembre va tenir lloc la reunió ordinària del Consell Pastoral Diocesà d'Urgell a la Casa del bisbat de La Seu, presidida pel Sr. Arquebisbe i el Secretari del Consell Sr. Adolf Tugues. Van assistir-hi la gran majoria dels seus membres i els temes tractats foren la presentació del Pla Pastoral Diocesà per als anys 2014-2018 així com les accions properes de la Delegació diocesana de Família i Vida, amb la creació d'un Centre d'Ajuda a les Famílies (CAF). També es van presentar el procés catequètic i el nou Catecisme per a les edats de 12-15 anys, i també l'inici de l'Escola diocesana de Formació Permanent de Balaguer, l'Any de la Vida Consagrada i el pelegrinatge a la nova Basílica de la Mare de Déu de Núria, entre d'altres temes.

Solemnitat de Sant Ermengol

El 3 de novembre la solemnitat de Sant Ermengol, patró secundari de tota la Diòcesi d'Urgell, es va celebrar a tot el bisbat i especialment a la Catedral de La Seu d'Urgell. A la Catedral de Santa Maria d'Urgell és una antiga tradició que els Canonges celebrin una reunió extraordinària del Capítol Catedralici, ja que Sant Ermengol va ser el seu fundador fa uns mil anys i és el seu patró. L'Arquebisbe d'Urgell invità a un àpat de germanor tots els Canonges. Enguany van ser els Canonges qui també el van obequir amb un pastís i un emotiu brindis del M.I. Sr. Degà Mn. Xavier Parés, amb motiu del seu 40è aniversari d'ordenació presbiteral. Al vespre va tenir lloc la solemne celebració eucarística amb l'assistència de la quasi totalitat dels Canonges, els Responsables del Retaule de Sant Ermengol i el Cor de la Catedral de Santa Maria.

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

**105.0 - 104.4
107.5 - 91.5**

TEMPS D'ADVENT, AMB VALORS CRISTIANS

Honestedat

L'Evangelí d'aquest tercer diumenge d'Advent ens descriu el moment que els jueus van enviar sacerdots i levites per interrogar Joan Baptista. Ell els respon dient que no és el Messies, ni Elies, ni el Profeta esperat. I acaba definint-se com *una veu que crida en el desert*.

El mateix evangelista ens introdueix aquest episodi afirmant que Joan no era la Llum, però venia a donar testimoni de la Llum.

Però ara no voldria fixar-me ara en la missió del precursor sinó en un dels valors destacats del profeta: l'honestedat.

La notícies de la seva vida austera, el seu contundent missatge convidant a la conversió no passaven desapercebudes ni a les persones senzilles

ni a les autoritats religioses del seu temps. Podem imaginar-nos que Joan gaudia d'una certa fama. Per alguns, admirat i per d'altres, rebutjat com ens ho recorda el final de la seva vida. Però observem que Joan no s'aprofita de la seva situació, de la seva fama per a identificar-se en un dels personatges citats anteriorment. Joan Baptista és honest amb si mateix i amb els altres perquè és molt conscient qui és ell i quina és la missió a la que se sent cridat a dur a terme. Ell no s'apropia d'uns honors que no li corresponen ni tampoc s'aprofita d'aquella situació. És ell mateix que indica als seus propis deixebles que han de seguir a Jesús de Natzaret i no a ell.

Algunes persones veient la seva resposta quan li pregunten per la seva identitat podrien pensar que

no va saber aprofitar l'oportunitat i que, fins i tot, hauria pogut treure'n un gran profit. Però ell era un home recte, just, sincer, fidel, enamorat de la justícia i de la veritat que ni es plantejà la possibilitat d'aprofitar-se'n.

De fet, tot depèn del posicionament que prenem davant d'un esdeveniment. Per a alguns serà una ocasió per aconseguir allò que no els pertoca, per a d'altres esdevindrà una oportunitat per exercitar un gran valor com l'honestedat que exigeix viure'n molts d'altres al mateix temps. Fixem-nos en la vida de Joan Baptista. Ell va ser el testimoni de la Llum però també d'una vida honesta.

Mn. Antoni Elvira